

ПОВРАТАК БРОНЗАНОГ РАТНИКА



Среда, 7. новембар 2012. / Додатак Краљевачких новости поводом три деценије од повратка Споменика српским ратницима у центар Краљева /

Три деценије „другог живота“ бронзаног ратника у центру Краљева

СВЕДОК НАШЕ НАРАВИ!

Уторак, 13. новембра 2012. године навршиће се тачно тридесет година од када је споменик српским ратницима страдалим у ратовима од 1912. до 1918. враћен на своју првобитну и садашњу локацију у центар „Краљева“.

Популарни „Милутин“ који је то име добио тек 1985. године после изласка из штампе романа „Књига о Милутину“, аутора Данка Поповића, најупечатљиви је и најпрепознатљивији симбол града Краљева.

У осамдесетдругој години свога постојања, подигнут још далеке 1931. године, никада до данас није добио коначан изглед како га је замислио његов аутор, руски архитекта и вајар Роман Верховски који је иначе и аутор истог таквог споменика у Београду подигнутог на Новом гробљу у част браниоца Београда 1914-1915. године.

Још тачније краљевачки споменик је настао по узору на овај београдски и за разлику од њега ливеног у Крагујевцу, наш „Милутин“ је сачињен на Вождовцу у чувеној ливници „Јеремин“, а калупе за њега израдио је вајар Живојин Лукић.

Иако недовршен до данашњих дана споменик је доживео једну сеобу са првобитне, и садашње, локације и то 1. маја 1960. године када је реализовано Решење општинског већа Народног одбора општине Краљево од 29. новембра 1959. године.

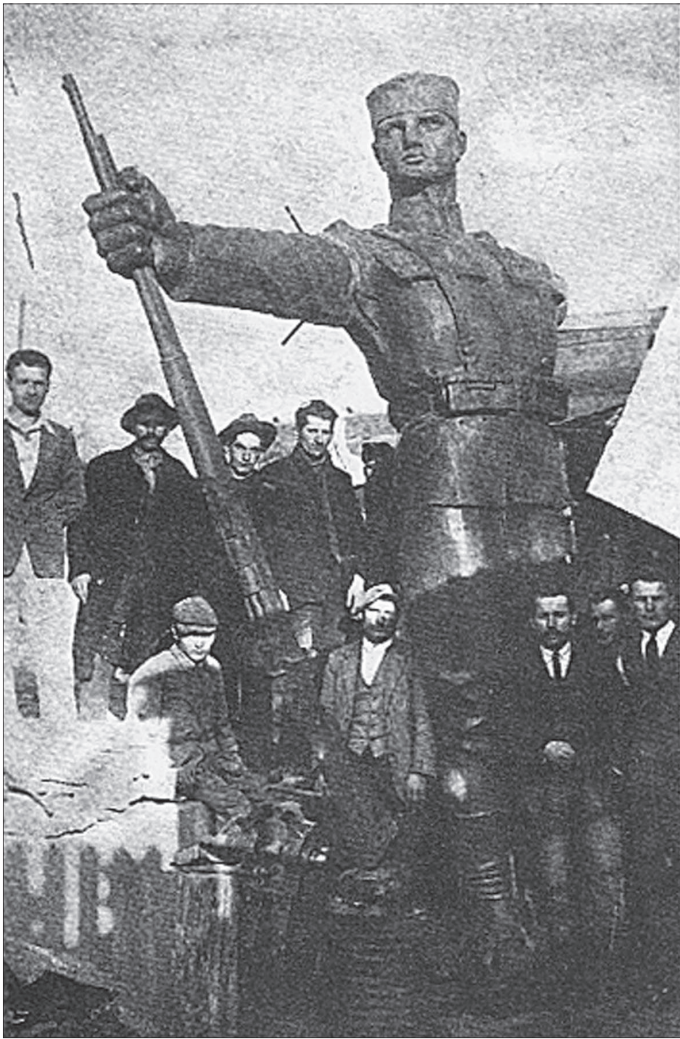
Двадесет две године споменик се налазио на недоличној и неугледној локацији унутар старог градског гробља.

Са оваквим, како би се данас то рекло „СИ-ВИ“-јем Милутин је својеврсни споменик нашим наравима чија би доминантна карактеристика могла да буде недовршеност. Тачније особина већине нас, да бројне започете послове и обавезе остављамо недовршеним правдајући се безбројним, махом неоправданим, разлозима.

У жељи да се прisetимо како је споменик враћен пре три деценије у центар града приредили смо за Вас, поштовани читаоци „Краљевачких новости“, овај Додатак.



КАКО ЈЕ И КАДА САГРАЂЕН СПОМЕНИК СРПСКИМ РАТНИЦИМА 1912-1918. ГОДИНЕ



У ливници Јеремић из Београда изливена је 1931. године бронзана фигура за споменик у Краљеву

Историчар Драган Драшковић, директор Народног музеја у Краљеву, се овом темом бавио у свом раду „О изградњи Споменика српским ратницима у Краљеву“ кога је објавио у часопису „Наша прошлост“ новембра 2011. године.

О овој теми исти аутор је писао и октобра 1982. године у „Ибарским новостима“ бавећи се писањем листа „Политика“ о градњи споменика у Краљеву тридесетих година прошлог века.

Идеја за градњу споменика, по Драшковићу, се први пут помиње 1913. године, а реализација је отпо-

чела тек 1928. године да би споменик био већим делом завршен 1931. године.

Један од назаслужних за изградњу споменика био је краљевчанин Милан Радосављевић који се тих година налазио на месту председника Средишњег одбора Удружења резервних официра и ратника са седиштем у Београду који је 1930. године, после бројних перипетија, уступио готове пројекте према којима је грађен споменик браниоцима Београда

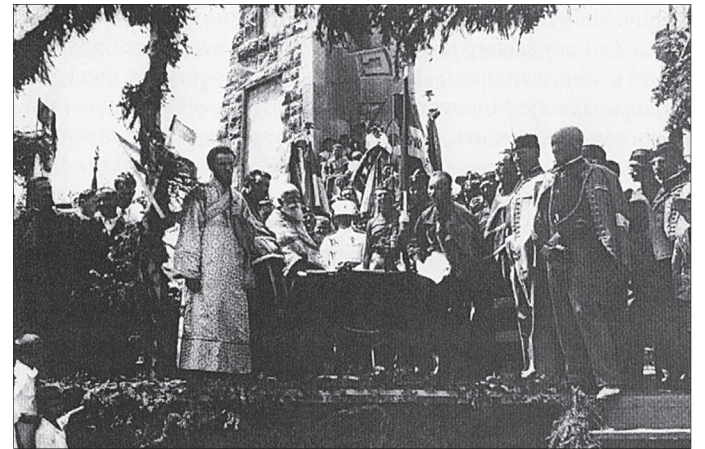
Кажемо да је споменик тада завршен већим делом, јер се на једном снимку кога је из авиона 7.

августа 1933. сачинио пилот наредник Милчић јасно виде скеле око споменика на тргу где је тада била смештена и градска пијаца.

А те 1931. године која се сматра годином довршетка споменика 1. августа на градилишту споменика приликом уградње камњена при врху 10 метара високог постаментa четири радника пала су са скеле од којих је један, Драгољуб Стојаковић из Попине, преминуо сутрадан од последица пада.

8. октобра 1937. године „Политика“ под насловом „Недовршени споменик изгинулим борцима из Краљева“ између осталог пише да поред подигнутог постолја и изливене фигуре војника са пушком и заставом још увек нису постављене првобитно планиране плоче са именима изгинулих ратника иако је за исте остављено место на споменику. Пишући да за то недостаје ондашњих 60 000 динара аутор закључује текст констатацијом да није било више пара а и питањем када ће бити недостајућег новца.

И Драган Драшковић у свом раду из 2011. године констатује: „Препознатљив мотив Краљева, Споменик српским ратницима 1912-1918, подигнут 1931. године, још увек нема коначан, пројектом предвиђен изглед и потпуно истражен историјат, од идеје за подизање 1913. године, до садашњих времена. Томе су допринели Краљевчани подељени и супростављени по више основа: по питању учешћа односно неучешћа у ратовима, по политичким опредељењима, по економским могућностима итд... Тако

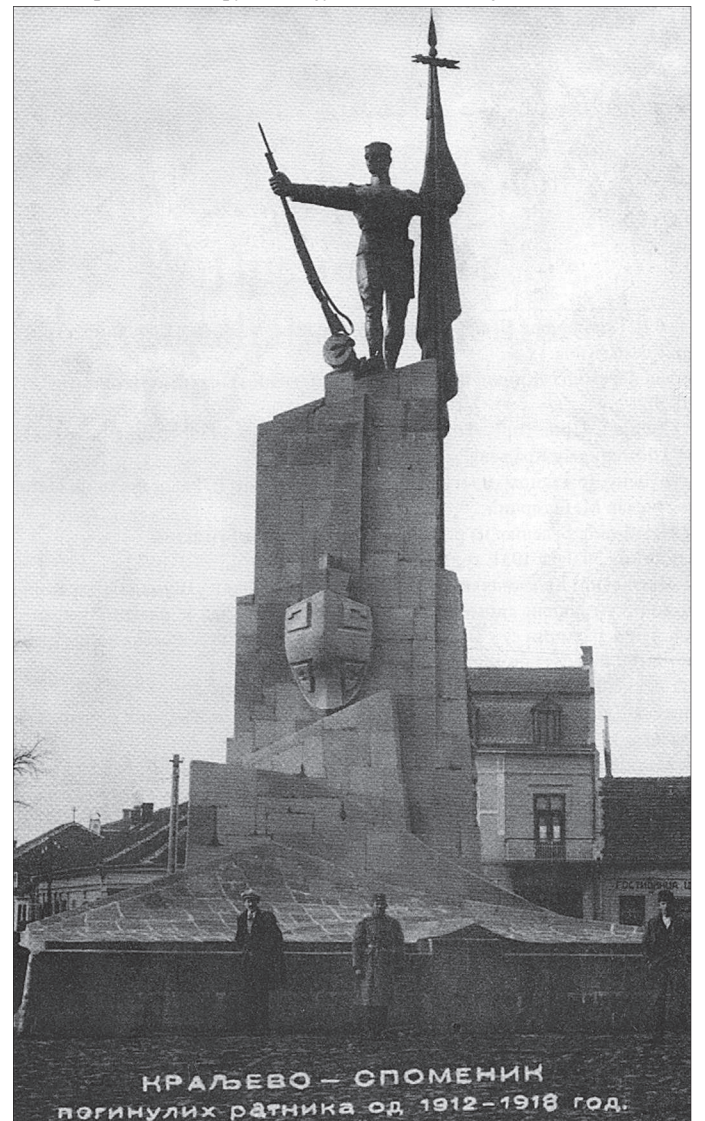


Освећење Споменика српским ратницима у Краљеву, на постаменту у средини Саватије Божјић, прота

подељеним није им било тешко да се споре и сукобе око утврђивања локације споменика пре почетка градње, затим у току градње због недостатка новца или око количине утрошеног материјала, као и приликом измештања споменика на нову локацију, поред Градског гробља, 1960. године, које је имало идеолошке разлоге, и његовог поновног враћања на стару локацију,

централни кружни трг, 1982. Све ово је проузроковало да у пројектом предвиђене камене нише на постаменту не буду уграђене мермерне плоче са именима изгинулих ратника 1912-1918. из Краљева, чиме би споменик добио коначан изглед.“

Но, та недовршеност није била препрека да се, у једном периоду, споменик измести са своје првобитне локације.



КРАЉЕВО – СПОМЕНИК
ПОГИНУЛИХ РАТНИКА ОД 1912-1918 ГОД.



Постављање бронзане гигуре ратника на камени постамент извршено је 7. августа 1933. године

Убрзо по изградњи споменик постаје симбол града

КАДА И ЗАШТО ЈЕ ИЗМЕШТЕН СПОМЕНИК



Старо Краљево са Спомеником српском ратнику у центру града пре премештања

Према сведочењу из 1982. године учитеља у пензији Радета Радосављевића прве иницијативе за измештање споменика кренуле су још 1945. године када је, по њему, један службеник краљевачког среза покренуо ту иницијативу.

Тада се, казује, Радосављевић, организује њих неколико Краљевчана на једном неформалном састанку одржаном у апотеци Тоше апотекара, и договарају да учитељ Бора Радовановић напише једно писмо које је у целини објављено у локалном листу „29 новембар“ и у коме

се износе аргументи против те почетне иницијативе.

Нетачне су и приче по којима је Тито био један од иницијатора да се споменик измести са градског трга који је добио његово име, јер је он на том тргу, поред споменика, први пут говорио 1951. године на прослави десетогодишњице формирања IV краљевачког батаљона, а прва озваничена иницијатива догодила се 1959. године када је 29. новембра донето Решење општинског већа Народног одбора општине Краљево да се, због усвајања Генералног урбанистичког

плана, споменик измести на непостојеће војничко гробље из Првог светског рата где је, наводно, сахрањено преко 1000 изгинулих српских војника.

Тог дана, 29. новембра 1959. године у Краљево је Александар Ранковић открио Споменик отпора и победе у парку код Железничке станице.

Ово Решење је реализовано тек шест месеци касније, тачније 1. маја 1960. године када је Споменик српским ратницима измештен са градског трга и кад је неко приметио „да се споменик сели



Авионски снимак центра Краљева после премештања споменика објављен у часопису „Комуна“ 1963. године



После премештања споменика Трг маршала Тита је постао паркиралиште за аутомобиле

на гробље да би се на тргу направило „гробље (паркинг) аутомобила“.

Измештање споменика наишло је на негодовање грађана, али није забележен ни један јавни протест што је и размљиво имајући у виду карактер ондашње власти која је владала гвозденом руком у те прве две послератне деценије.

Остало је забележено негодовање Слободана Пенезића-Крцуна октобра 1962. године који је посетивши Краљево као председник ондашњег Извршног већа Србије замерио тадашњем краљевачком руководству због измеште-ног споменика.



Нова локација споменика на Војничком гробљу (данас Старо гробље)

На основу члана 46 Закона о народним одборима општине („Сл. гласник НРС“ бр. 29/52) и Одлуке Народног одбора општине Краљево бр. 04-689/1-58 п. о усвајању Генералног урбанистичког плана града Краљева, Општинско веће Народног одбора општине Краљево на својој посебној седници са искључивим правом одлучивања од 29 новембра 1959 године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДА ОПШТИНА КРАЉЕВО изврши премештање недовршеног споменика са Трга маршала Тита на војничко гробље из Првог светског рата где је сахрањено преко 1000 изгинулих српских војника.

Образложење

Генералним урбанистичким планом града Краљева на месту где се сада налази недовршени споменик у центру града предвиђен је трг без икаквих објеката.

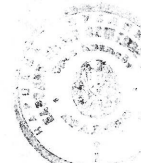
На месту где се сада налази војничко гробље из I светског рата поменути планом је предвиђено градско зеленило-парк, те је због тога потребно извршити премештање предметног споменика на поменуто гробље, јер ће се тиме извршити урбанистичко усклађивање како центра тако и места на коме треба изградити парк.

Дискусија у вези измештања овог објекта сprovedена је у свим масовним организацијама у граду, те се дошло до закључка да се исто изврши, те је Општинско веће НО општине Краљево и донело решење као у диспозитиву.

04-Бр. 10838/1
у Краљево 29-11-1959 године

НАРОДНИ ОДБОР ОПШТИНЕ КРАЉЕВО

Представник:
секретаријат за инт.
и спољн. везе
важљива решења у држави.



ПРЕДСЕДНИК
Народног одбора општине,
Суша Стеван

Потписан 5. XII. 1959 год
Срђан

Факсимил Решења Народног одбора општине Краљево о премештању споменика

Повратак бронзаног ратника

ИНИЦИЈАТИВА



Преживели солунци никада се нису помирили са измештањем Споменика српским ратницима на прикладну и непримерену локацију на старом градском гробљу.

Окупљајући се сваког 15 септембра крај споменика поводом обележавања годишњица пробоја солунског фронта гласно и јавно су исказивали своје

негодовање због места на коме је споменик, малобројним представницима власти који су их удостојавали свог присуства на тај дан. Било је задивљујуће посматрати те старине како немо и у тишини пуној прекора пролазе у колони кроз град одлазећи до гробља да положе венац на споменик српским ратницима.



Прва званична иницијатива за враћање споменика у центар града забележена је 17. јула 1978. године када је Драган Ранковић, делегат Савеза бораца у ондашњем Друштвено-политичком већу Скупштине општине затражио у име учесника оба рата, грађана и омладине да се споменик врати у центар.

Тек две године касније, 1980. године, ондашњи Председник мр Зарија Мартиновић даје налог Радомиру Бараћу, начелнику за урбанизам и мр. Милану Матијевићу председнику Извршног савета општине да припреме предлог за измену генералног урбанистичког плана чиме би се створили услови за враћање споменика.

27. јануара 1982. године Извршни савет је усвојио Закључак и предложио Скупштини општине доношење Одлуке о измени и допуни детаљног урбанистичког плана у коме се налазило и решење за враћање споменика

у центар града. Скупштина општине је марта 1982. године, на последњој седници у том сазиву, донела Одлуку о утврђивању урбанистичких услова за уређење трга и враћање споменика.

Те 1982. године ондашњој Југославији претила је екстерна неликвидност-криза јавног дуга па је била суочена и са претњама пленидбом авиона и бродова. Економска криза, несташице, бонови за поједине артикле, пар – непар за возњу аутомобила постајали су стварност...

На унутрашњем плану, посебно у Србији, грађани су били забринути ескалацијом албанског национализма на Косову и масовним демонстрацијама одржаним априла предходне, 1981. године.

1982. година је била и година изборног циклуса на локалном нивоу као у ондашњим друштвено-политичким организацијама тако и на нивоу сва три однашња већа Скупштине општине.



У таквом макро амбијенту на локалном нивоу а посебно после избора Бранка Маричића ондашњег директора „Аутотранспотра“ на функцију председника Скупштине општине 21. априла 1982. године, стекли су се услови да се стална иницијатива солунаца о повратку споменика на централни градски трг реализује.

Према сведочењу самог Маричића њега је, као новоизабраног председника, међу првима посетила група старих солунских ратника предвођена његовим земљаком из Жиче, јунаком пробоја Солунског фронта Миланом Гвозденовићем у којој су били и солунци Милан Балтић из Матарушке Бање и Жарко Чоловић

24. јуна 1982. године у контексту обезбеђивања што ширег консензуса за реализацију докумената везаних за уређење градског трга и повратак споменика одржана је заједничка седница сва три већа Скупштине општине, Општинског одбора Савеза бораца и других друштвено-политичких организација где је коначно договорено да се урдеи градски трг, да се споменик врат на старо место, да се централна градска улица претвори у пешачку зону и да се реконструише стара зграда школе IV краљевачки батаљон.

Месец дана касније 22. јула 1982. године одржана је конститутивна седница Скупштине Фонда за уређење Трга маршала Тита и рестаурацију старе



из Краљева.

Бранко, дете палог борца из Другог светског рата, имао је пуни респект за ратнике и њихов допринос стварању ондашње државе. Био је, такође, свестан осетљивости политичког тренутка па је прихватајући се реализације иницијативе солунских ратника знао да акција мора добити шири друштвени консензус и да мора бити добро испланирана и ефикасно изведена.

Први задатак му је био избор сарадника за извођење ове акције. Људе за тај задатак Бранко је налазио како међу својим првим сарадницима на послу Председника општине тако и међу пријатељима из омладинских дана и из свог ранијег пословног окружења.

школе IV краљевачки батаљон.

Фонд је основан са намером да се преко њега реализује уређење трга и повратак споменика а и да се избегне евентуално прозивање Скупштине општине за тај пројекат чега је иначе, било, посебно у делу јавности у другим ондашњим републикама. Из тог периода остао је упамћен текст објављен у „Слободној Далмацији“ у којој се тадашњи Председник општине Бранко Маричић прозива за великопрпски национализам због враћања споменика.

За кратко време преко 35 000 физичких и правних лица извршило је учлањење у Фонд и уплатило, сходно могућностима, новац.



За извођача радова Одлуком Скупштине ондашњег СИЗ-а за управљење грађевинским земљиштем а на предлог Извршног одбора Фонда изабрано је београдско предузеће „Ратко Митровић“ које је са ценом од 18.819.238.000 старих динара и кредитом од једне старе милијарде кога одобрава, било за 165 милиона старих динара јефтине од краљевачког „Каблара“.

„Ибарске новости“ у свом 1517 броју од 16. септембра 1982. године пишу да је главна улица затворена за саобраћај и да ће ускоро почети радови на реконструкцији градског трга.

И заиста већ сутрадан у суботу 17. септембра омладинске бригаде отпочеле су са уклањањем бетонских плоча на тргу чиме су и отпочели радови на реконструкцији.

Реализација повратка Споменика српским ратницима на главни градски трг изведена је у оквиру послова реконструкције Трга маршала Тита и у складу са важећим Детаљним урбанистичким планом који је био ауторско дело словеначког архитекте професора др. Феђе Кошира.

Пројекат за враћање споменика урадио је архитекта Вељко Вучковић из Завода за заштиту споменика културе а све грађевинске радове испред Фонда водили су инжењер Радомир Бараћ и грађевински техничар Миша Трифуновић. Камене блокове из каменолома у Каменици бесплатно је резао Рајица Ковачевић каменорезац из

Јарчујака а камен за постамент су тесали и уграђивали мајстори из Темске код Пирота.

13. новембра 1982. године, око 13,30 сати транспортером краљевачке „Ерозије“ споменик је после двадесет-две године враћен на своје место.

Некако у исто време тог дана Председник Скупштине општине Бранко Маричић који је дао велики допринос враћању споменика сахрањивао је на градском гробљу своју супругу Слађану.

Монтажу споменика пратило је више стотина грађана који су се спонтано окупили иако термин нигде није био објављен а краљевачки угоститељ Љубиша Марковић-Батица чашћавао је радније и присутне грађане са златнорском препеченицом.

И овога пута радови на изградњи споменика нису доведени до краја је, у односу на првобитни пројекат, у нишама на постаменту нису уписана имена изгинулих ратника. Уместо тога на западном делу споменика постављена је бронзана плоча са називима места где су вођене битке у Првом и Другом балканском рату, на јужној страни постамента је плоча са називима битка и голготе у Првом светском рату, на источној страни налази се плоча са местима у којима су лечени српски ратници и вођене одсудне битке за пробој Солунског фронта. На северној страни постамента постављена је у ниши плоча са натписом: Српским ратницима палим за слободу отаџбине 1912-1918 Ратни другови и захвалан народ 1934.



Симболика споменика

Постамент-камена монолитна стена представља снагу земље и народа.

Подножје представља камене морске таласе који се разбијају о постамент-снагу народа.

Таласи симболично подсећају и на морске дубине - „Плаву гробицу“ где су сахрањивани српски ратници око острва Видо и Крф.

Фигура војника и државни грб окренути су ка северу одакле је дошао непријатељ. Крст на врху заставе је симбол вере која је изнад свега, а став и и силуета бронзане фигуре дати су у облику крста што симболизује распеће и страдање српског народа.

Војник заставу држи левом руком, до срца, а пушку у десној руци изразом одлучности да брани своју државу. На ногана су му опанци симбол његовог сељачког - народног порекла, а на грудима носи одликовање као симбол храбрости и остварених победа српске војске у ратовима 1912-1918.

Споменик је Одлуком сва три већа Скупштине општине Краљево 29. јуна 1990. године стављен под заштиту заједно са Тргом и делом старе чаршије.

Висина постамента 10,55 метара

Висина фигуре војника 4,10 метар

Висина заставе од темена главе до врха копља 1,87 метара

Укупна висин споменика од тла до врха копља је 16,52 метара

Основа постолја је 11,30 x 11,40 метара



Приликом израде Додатка коришћен је материјал из часописа „Наша прошлост“ бр 9. из 2011. године, аутора Драгана Драшковића, књига „Краљевачки споменици-солунцима у част“ аутора др Милана Матијевића као текстови из комплета „Ибарских новости“ из 1982. године различитих аутора. Аутори објављених фотографија су дело арх. Марка Петровића, Добрила Чуљковића и непознатих аутора из збирки Народног музеја у Краљеву. Посебну захвалност дугујемо господину Зорану Нетковићу, власнику и директору предузећа „Агент плус“ из Београда који је имао разумевања и подржао излагање овог Додатка.

Поморско речна агенција **АГЕНТ ПЛУС** основана је 2007. године. И поред тога што се почетак пословања поклопио са почетком и трајањем глобалне економске кризе, компанија је за релативно кратко време постала водећа регионална компанија у делатности организације превоза морским и речним путем, као и у обављању услуге агентирања пловила на унутрашњим пловним путевима Србије. У овом тренутку **АГЕНТ ПЛУС** има значајан удео на српском тржишту, када су у питању морски и речни транспорт, као и агентирање пловила на Дунаву, али је све присутнији и на тржиштима у окружењу. **АГЕНТ ПЛУС** је постао синоним за квалитетно, конкурентно и професионално обављање услуге организације превоза контејнера, боокинга бродског простора на рекама и мору, а нова логистичка решења служе за пример и у европским размерама. Тако пуштање у рад и одржавање контејнерске линије на Доњем Дунаву, као и сопствене директне линије превоза LCL контејнера представљају нови квалитет у овој области и пионирске послове на овим просторима.

АГЕНТ ПЛУС, преко своје компаније **STARAGENT PLUS**, је генерални агент највећег светског контејнерског бродара **MAERSK LINE**, као и бродара **SAFMARINE** и **SEAGO**. Овакво поверење се тешко стиче, а још теже потврђује. Агентура бродара **MAERSK LINE** представља квалитет у светским оквирима.

Али **AGENT PLUS** је и агент глобалног светског шпедитера **ATLANTIC INTERNATIONAL FORWARDING** за читав регион Југоисточне Европе, представник компаније **HILLEBRAND**, логистичког специјалисте у превозу течних терета контејнерским путем. **АГЕНТ ПЛУС** је агент познате белгијске шпедиције **AHLERS** за подручје Балкана. Дуг је списак логистичких и транспортних компанија светског реномеа са којима **АГЕНТ ПЛУС** има уговорне и пословне односе.

Велике бродарске компаније на Дунаву поклонице су поверење компаније **АГЕНТ ПЛУС**, која је агент водећих теретних и путничких бродарстава на Дунаву и Сави и то из Бугарске, Украјине, Хрватске, Немачке, Холандије, Србије, Аустрије и других земаља. У делатности лучке агентуре на Дунаву **АГЕНТ ПЛУС** држи преко **50%** агентираних пловила на граничним прелазима и лукама Србије. Ни мало не заостају резултати постигнути у области чартеринга

на Дунаву, где, несумњиво **АГЕНТ ПЛУС** има најквалитетнији тим брокера у региону, која букира превоз великих количина терета на Дунаву, у увозу и извозу из Србије.

АГЕНТ ПЛУС обавља послове за многе домаће и стране компаније: **CBRC** – у изградњи моста у Борчи, Хемофарм, Нидера, Амеропа, Енергопројект, ДИС, Делта аграр, Флорида Бел, Со Продукт, ИТМ, Транспортшпед, Енмон, East Point, Севојно, SDV, Амига, Agropharmacia, Рума гума, Слободна Зона Пирот и др.

АГЕНТ ПЛУС обавља делатност организације превоза и логистике преко својих самосталних предузећа и филијала на тржиштима Србије (Београд, Нови Сад, Ниш, Смедерево, Панчево, Велико Градиште, Бездан, Сремска Митровица), Хрватске (Загреб, Ријека), Црне Горе (Бар), Македоније (Скопље), Босне и Херцеговине, Румуније (Констанца) и Немачке (Хамбург). Такође смо саставни део светски познатих мрежа агената које послују на високо професионалном нивоу широм света.

У **АГЕНТ ПЛУСУ** су спојени младост и искуство запослених, а њихово знање и амбициозност смо уклонили у перспективне планове компаније. Одлично познавање тржишта Југоисточне Европе, рад по међународним стандардима, мултикултурни развој у целом региону, професионализам и пословни контакти на свим светским меридијанима, део су једне успешне пословне приче која се зове **АГЕНТ ПЛУС**.

У **АГЕНТ ПЛУС ГРУПИ** ради укупно 70 запослених, од чега 46 у Србији. Компанија је у сталној експанзији, а од 22 запослена пре четири године, број запослених је утростручен. Важно је нагласити да 90% запослених чине високообразовани кадрови млађи од 35 година, а који су и поред своје младости, веома искусни у обављању овог високо софистицираног посла.

АГЕНТ ПЛУС поседује сертификат стандарда **ISO 2008:9001**, а поседује и осигурање од шпедитерске одговорности, по чему је јединствена у целом региону.

АГЕНТ ПЛУС представља пример изу-

Представљамо Вам

АГЕНТ ПЛУС ГРУПА

Зоран Нетковић, генерални директор
Агент Плус Групе и њен већински
власник



зетно успешне домаће приватне компаније, најчистији пример „greenfield“ инвестиције, која је започела са радом у најтежем тренутку почетка економске кризе. И док су друге глобалне и домаће компаније драстично смањивале број запослених, бележиле пад пословања и низале губитке до гашења, **АГЕНТ ПЛУС** је растао метеорском брзином и то не само на тржишту Србије, већ и на тржиштима околних држава, од којих су многе српске компаније одустале.

Менаџмент компаније има дугогодишње искуство у области организације превоза и логистици, што му је омогућило и одлично познавање европског и регионалног тржишта. Признања за квалитет услуга, креативност, организацију пословања и професионализам у сваком погледу, долазе од најпробирљивијих светских партнера.

АГЕНТ ПЛУС је и иницијатор и организатор Форума Талас нових иницијатива за развој водног транспорта. Форум је окупио водеће институције, привредне субјекте и појединце из ове области, што обећава дуго-рочно корисну улогу овог форума.

АГЕНТ ПЛУС је и друштвено одговорна фирма и учествовала је у многим хуманитарним акцијама, као што су помоћ настрадалим у земљотресу у Краљеву, помоћ народу Јапана после земљотреса и цунамија, поклони болницама, спортским друштвима.

ма, хуманитарним организацијама, као и организовању акција добровољног давања крви.

Генерални директор Агент Плус Групе и њен већински власник је **Зоран Нетковић**, који је своје најлепше дане младости провео на краљевачком кеју. Основну школу Јован Курсула завршио је као ђак генерације, а гимназију Мирко Луковић завршава 1975. године као одличан ђак. Један је од најмлађих рукометаша који је играо у рукометном клубу Металац, а касније у РК Краљево. Прве љубави, прве победе, успеси и дилеме, везане су за Краљево и родитељски дом. Посао га је водио преко Министарства одбране до места генералног директора Југоагента, а од пре пет година основао је компанију Агент Плус, која је пример успешног рада и креативности, на чему могу да позавиде многе европске и светске компаније. И поред тога што је дуго година у Београду, Зоран Нетковић са поносом истиче да је пре свега Краљевчанин.

И то није све: комерцијални директор Агент Плуса и сувласник је и Обућина Војислав, који је имао сличан животни пут који је кренуо из Краљева, преко Београда, Лондона и Пекинга, а сада је поново Краљевчанин у Београду.

